

Sygn. akt I CSK 251/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa J. S.
przeciwko I. sp. z o.o. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 2 października 2013 r., sygn. akt I ACa 629/13,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża powoda na rzecz strony pozwanej kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 października 2013 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację powoda J. S. od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 18 lutego 2013 r., którym oddalone zostało powództwo przeciwko I. Sp. z o.o. w W. o zapłatę kwot 90.543 złote i 10.060 złotych stanowiących równowartość samochodu oraz nagrody pieniężnej wygranych w loterii przeprowadzonej przez pozwanego. Oddalenie powództwa, a następnie apelacji powoda nastąpiło wskutek uznania, że w sprawie nie miało miejsca przyrzeczenie publiczne w rozumieniu art. 919 k.c. Nie zostały także spełnione przesłanki wygrania nagrody, o której wartość ubiega się powód, określone regulaminem loterii zorganizowanej przez pozwanego na podstawie zezwolenia wydanego w oparciu o przepisy obowiązującej w dacie udzielania zezwolenia ustawy z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 k.c. przez błędną wykładnię i nieuznanie „sms” wysłanego przez organizatora loterii do powoda, że jest laureatem nagrody; art. 355 § 2 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie i nie uznanie braku profesjonalizmu pozwanego odnośnie do treści informacji przekazanej powodowi; art. 123 § 1 pkt 1 k.c. przez błędną wykładnię i uznanie przedawnienia roszczenia powoda. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania. W odpowiedzi na skargę pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik powoda wskazał na potrzebę wykładni art. 65 § 1 oraz art. 123 § 1 pkt 1 k.c. Co do pierwszego przepisu wykładnia jest potrzebna, zdaniem skarżącego ze względu na to, że ani w czasie uchwalania kodeksu cywilnego, ani w czasie wydawania uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 1995 r., III CZP 66/95 (OSNC 1995,

nr 12, poz. 168) nie występował marketing, reklama i promocja w stopniu obecnym i oświadczenia woli dotyczące takich zachowań winny być tłumaczone z uwzględnieniem ich specyfiki językowej. Z kolei, drugi wskazany przepis jest, zdaniem skarżącego różnie tłumaczony w orzecznictwie, na dowód czego przytoczone zostały dwa orzeczenia Sądu Najwyższego z 1970 r. i 2005 r.

W obu kwestiach nie można dopatrzyć się spełnienia przesłanek wymaganych do przyjęcia skargi kasacyjnej przez art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Odnośnie do wykładni art. 65 k.c., to występuje bardzo obszerne piśmiennictwo i orzecznictwo sądowe, które wyjaśniło znaczenie i kryteria wykładni umów na gruncie § 1 i § 2 tego artykułu. Zostało ono wykorzystane przez Sądy rozpoznające sprawę w obu instancjach. Uzasadnienie wniosku w tym względzie jest zbyt ogólne i lakoniczne, żeby móc stwierdzić, iż specyfika językowa marketingu i reklamy może mieć wpływ na jakieś szczególne kryteria rozumienia oświadczeń woli podmiotów je składających oraz odbiorców tych oświadczeń. Podobnie musi się ocenić rozumienie art. 123 § 1 pkt 1 k.c., którego rozbieżności wykładni nie można się dopatrzyć poprzez dwa orzeczenia Sądu Najwyższego, dotyczące ponadto różnych kwestii na tle tego przepisu. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego skuteczne powołanie się na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. jako podstawę przyjęcia skargi do rozpoznania wymaga wskazania konkretnych wątpliwości związanych z daną kwestią prawną i z wykorzystaniem orzecznictwa oraz piśmiennictwa, poprzez profesjonalny wywód prawny dowiedzenia potrzeby analizy przepisu budzącego wątpliwości na gruncie rozpoznawanej sprawy i ze względu na interes publiczny wyjaśnienia tych wątpliwości (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13 i z dnia 8 września 2015 r., I CSK 10/15).

W okolicznościach niniejszej sprawy rozpoznawanie skargi kasacyjnej sprowadziłoby się do weryfikacji ustaleń faktycznych i oceny dowodów, a to pozostaje w sprzeczności z podstawami skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.). Należy mieć na uwadze, że skarga ta jest wyjątkowym środkiem odwoławczym dotyczącym prawomocnego orzeczenia sądowego i nie stanowi sobą trzeciej instancji sądowej.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, nie obciążając powoda na rzecz pozwanego kosztami postępowania kasacyjnego ze względu na brak w odpowiedzi na skargę wniosku o jej nieprzyjmowanie do rozpoznania.